

REGÉLO.

Pesten csütörtökön october 8kán 1840.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

Magános sir.

(Folytatása.)

„László! — szóllalt-meg Laura — László! hagyd könyeidet; szívemet égetik azok; hagyd aggodalmadat, miből részt venni nincs már ereje haldokló szívemnek! — Csak egyre kérlek: szeresd ez angyalt, midőn majd én nem leendek; összesítsd iránta szerelmedet, melylyel most őt és engem boldogítsz!”

László érző szívét neje szavai csaknem megrepeszték, 's Laura jobbját szívéhez nyomva „nem — úgy mond — az nem lehet, hogy a' sors kegyetlenül tépje-ki karaim közül egyedüli boldogságomat. Neked, imádott Laura, élni, még sokáig kell élni boldogításomra.”

A' zokogó nőnek szemeiből omlottak a' sötét jövő-szülte könnyek, 's gyötrő ésképei óriás nagyságban támadtak-föl.

Ekkor kocsi robogott a' kastély udvarára, 's abból Várhegyi gróf, Laura atyja, szállt-ki, egy külföldi férfiúnak társaságában. Az erős lelkű apa, leányát megpillantva, egy lassú sohajt 's pár könyecseppet vissza nem nyomhata, 's miután apai csókkal köszönté kedveseit:

„Remélj Lórim! — monda erőtetett vidorsággal — im e' nagy hírnű orvos visszaadja egészégedet!”

Az orvos, alig harmincz éves, igen vonzó külsejű férfi, Laura ágyánál helyt foglalván, érzékenyülve nézte néhány perczig a' csontvázzá soványodott nőt, kiben, az ohajtva várt apának biztató szavai 's orvosunknak a' tudakozódások után mind inkább derülő arca az elhalt remény hamvadt szikráját föléleszték, 's némi könnyebbülést érte.

A' remény nem vala hiú. Zenold dr., az ifjú londoni orvos, europai huzamós utazásában általános méltánylást vivott-ki magának, 's a' nagyszerű hír őt mindenütt megelőzte. Csak háromszor ujult-meg a' hold, 's a' reményvesztett Laurát Zenold az életnek vissza-

adá. Neki sikerült mind inkább távolithatni Laura agyából a' kinzó észképeket; 's visszavarázsolni az aggódó lélek nyugalmit. 'S ezt nem a' száz nemű gyógyszerek, hanem a' lelánczolt bizalom, a' ki-tüntetett részvét 's a' sok oldalú szellemi társalgás okozák. László-nak öröme végtelen, Zenold jutalma pedig testvéri szeretettel lán-goló két szív vala. De ez őt meg nem nyugtató. Ő életét adá vissza egy imádott nőnek, saját szívébe pedig gyilkos mérget öntött; — nyugalmit, örömet, 's minden boldogságát teremte újra egy szép családnak, maga pedig ezektől megfosztatott. — Ő szeretett; sze-relme végtelen, de remény nélküli, 's ennek méltó tárgya az olly sok lelki és testi kellemmel gazdag Laura volt. A' rokonszivek minden gondolatban, minden tethben összehangzó érzelmeket keres-nek; ezeket keresé Zenold is, Laurávali huzamós társalkodásában, 's föl is találta azokat. De borzadva azon gondolatra, hogy egy leg-jobb férj boldogságának földülője lehet, távozott. Az elválás per-czében mondhatlanul szenvedett, 's az elérzékenyült Laura könyekben uszó szép szemei 's a' bucsú - kézsorítás őt rabbá tevé. Fájdal-mait elvitte magával, 's csak azon gondolat enyhíté némileg, hogy egyetlen ideálja, a' legméltóbb 's legnemes lelkű férjnek karjain, boldog maradt.

Laura visszanyerte egészségét, 's az arcz haván rózsás pir öm-lött-el: de Zenold távozta után ismét magába vonult, 's gondolko-dó lön. László, minden erejét megkisérté, hogy az imádott nőt kedv-re derithesse. — Mint első szerelmes, szivbálványa varázs körében, ugy enyelgett gyakran Laurájával; társaságokba csalogatá őt, hol mindig megelőző szivességgel fogadtatott: de hasztalan! pillanatig nyájás mosoly vonult ugyan a' kellemes nő ajkaira, 's néhány per-czig betudá magát erőtetni az életbe; hanem, megválva a' társasá-gi zajos köröktől, még komolyabb lön, 's mindig alább súlyedt sö-tét gondolatiba.

„Laurám! — szólly egykor az aggódó férj, keblén nyugvó ne-jének — utazni megyünk, akarod?“

„Utazni? — kérdé Laura, rögtöni örömet nem titkolhatva, mint az, ki legmerészebb kíváratában előztetik-meg — Utazni? Igen László! az utazásra szükségem van; a' folytonos elszórttság, 's a' lelket méragradó számtalan jelenetek, reménylen, visszaadandnak en magamnak. O milly nagyszerű látmányt nyujtnak majd a' nivelt Bécs, a' zajos Paris, leginkább pedig London, a' szorgalom terem-tő műhelye. Ah London! — folytatá szemeit földre szegezve — milly szép alakban tűnsz-föl lelkemnek!“

Az uti kocsi párnap mulva készen állt, 's a' kis család bucsút véve a' könyező Várhegyitől, hosszú utra indult.

Laura egykedvűen utazá - át a' zajos világot; a' kellemdús változatu vidék, a' különböző jellemű és miveltségű nemzetek sem valának előtte érdekesek. Szívében csak egyetlen vágy honolt, mellynek tárgyát sehol föl nem találhatá. László reménye ismét haldoklott, 's Parisban hazatérés felőli szándékát nyilvánítá. Sötétebbek lettek ekkor a' Laura arczáa borongott búfellegek; oly leverten állt terve dult romjainál, mint művész be nem végezhetett remeke előtt. László gyanítá neje vágyait, 's néhány nap mulva villámsebesen úszott velök a' gőzös a' calaisi csatorna zajgó hullámain. — Angol ország partjaira igen különböző érzelmekkel szálltak-ki utasink. Laura szemeiből öröm sugárzott, mint azoknál, kik leghőbb vágyukat már-már teljesedve látják; tüstént nyájás, vig 's enyelgő lön, mintha az egész világot keblére akarta volna ölelni. László kedélye ellentétben vala; őt győtrő gondolatiból, mellyekbe egy nem alaptalan sejtés buktatá, még Laura vidám enyelgései sem szabaddithaták. — A' gyanú nem sokára nyugalmit rablá-el.

A' tengeri utazás a' kis Czillire veszélyt hozott; mert alig foglala szállást Londonban az utazó család, őt forró láz lepte-meg — A' szenvedő angyal rémitő észképekkel tépelődve ott feküdt hőszin vánkosain, mint összezuzott rózsabimbó, 's az annyira kedves leány már könyező szüléit sem ismeré. — A' sors jövőnkkel gyakran oly csalfán játszik, hogy végveszélyünk szerző eszközeit a' legkedvesb ál-alakban önként hozza előnkbe. Így történt, hogy a' hivatott orvos az oly sok érdekű Zenold vala. Nem festhetni az indulatokat, mellyek Zenold szívében csatáztak, midőn belépve a' fájdalomában is igéző kellemű Laura kezét ajkaival illeté. Laura előtt is pillanatra feledve volt minden, 's mint mély álomból fölriadt, látásának alig adhatva hitelt, merően szegzé Zenoldra szemeit. László keblére ölelé a' kedves emlékü orvost, de akarátja ellenére nem oly hévvel, nem oly elégedve, mint hajdan.

Zenold szokott készséggel rendelé-meg a' czélszerű gyógyszereket, 's a' könnyebbedő kis beteg mellett, már két éjet virasztottát a' gondos szülékkel Harmadik éjszakán a' roppant város moraja már régen lecsendesült, midőn László is egy pamlag előtt állott asztalra hajtván fejét, elszenderültnek látszék. Laura pedig és Zenold hosszas szótlanságban ültek a' szunyadó gyermek ágya mellett. Sohaj szakadt-föl idő mulva a' bensőleg küzdő Laura szorult kebléből, 's félénken pillantott majd Lászlóra, majd beteg leányára, majd

a' gondolatokba mélyedt Zenoldra, kinek kezét határozatlan hévvel ragadván dobogó szívére, alig hallhatólag rebegé:

„Kedves Zenold! hálám ön iránt, ki egyetlen gyermekét adja vissza a' sok köszönettel adós anyának, végtelen leend! 's e' szóknál lángoló arcát Zenold melljére rejté-el. — Ezt megragadák hő vagyai; 's forró ajkaihoz voná Laura hőszin kezét, majd pillanat múlva lángolón karolá Laurát körül.

A' zsibbasztó téli álomból nagy nehezen fölüdült természet még alig bontakozhaték ki a' jég-pólyából, és száz színű virágokkal himzett öltönyét még rendbe sem hozhatá fiatal tagjain, midőn László Laurát, kiről hívé, hogy boldogítására még sokáig kell élnie, többé magáénak nem mondhatá. — Az indulatok rohanó árja választá-el őket egymástól.

Czili meggyógyulta után angol országból haza tértek utasaink, 's velök Zenold is azon szín alatt, hogy a' szép Erdélyt még egyszer megláthassa. Egy zordon őszutói napon az egész család különböző érzelmekkel ült Laura szobájában. — László a' legnagyobb benső nyugalmat akará arcvonalaival kítüntetni, 's vidám enyelgése is e' célra voltak irányozvák; de voltaképen' felzugtak, lelki aggodalmai. Laura, mint az, kit részrehajlatlan öntudat vádol, nem bátorzkodott fölemelni földre szegzett szemeit; ajkai mint kinek nyelvén ülnek a' szavak, a' legszilárdabb akaratot előadandók több ízben nyitak - meg; de a' félenkség lecsuká azokat ismét, 's ő, hogy zavartságát eltitkolhassa, a' kis Czili hollófürteivel játszott. — Zenold, egy szabadra nyíló ablakon sötéten nézett ki a' zordon természet ölére, 's indulatai háborogtak, mint a' kívül zugó vihar. Egykor Laura epedő szemei Zenoldéval találkoztak, 's rémitő küzdelek között emelkedve föl ülőhelyéről, férje lábainál térdeire rogyott.

„László! — mondá tördelt hangon — utáld-meg, ah taszitsd-el magadtól a' leghálátlanabb, de legszerencsétlenebb nőt! — azon nőt, ki tusázó indulatainak tovább ellent nem állhatva, többé egész lelkében tied nem lehet; kit vak érzelmei, míg kábult álmából fölébredhete, kitaszítának a' boldog édenből, melybe birtokod helyezte. Ah László! csak tiszteletem lehet ezentul tied, de szívemet mondhatlan küzdeseim után is nem más, csak Zenold bírhatja!‘

A' boldogtalan férj, mint mennykőtől sujtatott, mozdulatlan állt egy helyben; percz múlva egy lépéssel hátrált nejétől, 's mielőtt csak egy szót is szólhlata, öklét egész erőből nyomva homlokára, mintha a' rögtön származott aggodalom redőit akarta volna kiegyen-

getni, kibontakozott a' hölgy reszkető karjaiból, 's mint furiáktól üldöztetett rohant-ki a' szobából. Laura keblére szorítá siró gyermekét, 's hangosan jajgatva tántorgott a' mellék terembe, Zenold pedig süllyedező testét falhoz támasztva, mint érzéketlen szobor állt darab ideig.

László nagy léptekkel mérte végig százszor meg százszor szobája padlatát, gondolkodott, és mivel őt megosztott szív 's esonkultt szerelem nem boldogíthatá, hirtelen határozott. — Még azon napon, mint szél, röpiült Várhegyihez, ki borzadva hallgatta végig a' történeteket, 's átkot monda az alacsony lelkű csábítóra, 's méltó fájdalmában átkot, apai átkot akara mondani ingatag lelkű leányára is; de László:

„Nem atyám! — úgy mond — nem! — láttad volna, mint én az érzelmektől elragadtatott asszonyt önmagávali küzdésében, elfogánád hinni, hogy ő jelenleg mást nem tehet. Azon férfi, ki életre támasztá a' sir szélén állt nőt, 's annak legdrágább kincsét, egyetlen leányát is visszaadá, minden esetre hálára és tiszteletre méltó, 's őt is ez indulat lánczoló előszer Zenoldhoz. De csuda-e, ha ezen indulat egy szüntelen körében volt és sok szép lelki 's testi tulajdonnal gazdag férjfi iránt a' némileg gyenge asszonyban észrevehetetlenül szerelemmé változott? Ah atyám! számomra csak szenvedés maradt.—Boldog valék; 5 évig boldog Laurával, 's a' mult örömeknek mosolygó képei elnyomják gyűlöletemet, haragom 's boszúmat. Megengedem! legyenek ők boldogok! — talán egymásnak teremtetek!“

Várhegyit e' hideg okoskodás meg nem nyugtatá; méltó haragja nem csillapodott, 's leánya iránt holtig jégkeblű maradt.

László, miután a' való-pörre nézve szükséges lépéseket megtévé, lakába tért, 's lehete varni, hogy a' boldogság-vesztett férj kikerüldi a' hajdan kedves nőt, kiszaggatandja kebléből annak még emlékét is: de nem! — önként keresé-fel a' szép bűnöst, 's mint-ha mi sem történt volna, letörle annak titkos könyeit, vigasztalá; szóval, akkor is a' nagy, nemes lelkű László volt.

Laurának László tettei tükrök valának, azokban látta hibáját, látta kicsinységét; — ingadozott, de hasztalan, ! — nem vala erős kitépni szívéből a' megrögzött szenvedély elágazott gyökereit, annyival kevésbbé, mivel Zenold jelen volt. Ez, borzadva önmagától futni akart azon család köréből, melynek nyugalmaát fölzavará: de László őt, egészen a' való pör lefolytáig, melly (mint ezen egyházmegyében szokásban van) hamar megtörtént, magánál tartóztatá.

(Vége következik.)

INNEPLÉS.

Iván innepe Stockholmban. — Svéd országban Iván napja nemcsak egyházi innep, mint német és egyéb országok protestans részeiben, hanem ősi szokásnál fogva, talán még a pogány idők szertartása szerint, legnagyobb és legvidámabb népinnepe is egész évben és országban. Egy stockholmi hírlap következőleg emlékezik felőle: „vidámteljes középnyári napunkat a Stockholmiak szokás szerint mindenféle kirándulás, falusi vendégségek és a t. által inneplék. — A pompásan diszitett számtalan gőzhajók, jól rendezett vidám hangászkarokkal tetőzeteiken, ujjongató csapatokkal repültek Drottningholm, Gripsholm és számtalan egyéb mulató kastélyok, majorokba és helyekre.“ Említi most a hírlap az előttei napon és az innep reggelén volt rossz időt, mely azonban a bájos stockholmi nőket a kirándulástól nem ijesztette vissza. Hozzá teszi ezekhez, hogy a fővárosban pompás katonai szemle tartatott, és pedig szokatlan módon; minthogy a lovasság gyalog, a gyalogság pedig fegyver nélkül állítottatott-ki és léptetett-el a vizsgáló főuraságok előtt. E szerint Svédnek adák első példáját e napon a már több év előtt sok beszéd tárgyaul vétetett közlelfegeverzésnek.

KÜLÖNFÉLE.

T r é f a f ü z é r.

A' báro és szakácsa.

Valamivel több, mint év előtt, a parisi értesítő lapon e' hirdetmény állt: — „Egy ügyes, és jeles bizonyítványokkal ellátott szakács kerestetik; díja 1500 frank; azon egyének, kik e' helyet betölteni kívánnák, az ** utzában báro C...nél jelentsék magukat.“

Renoult Tamás, a leghíresbb szakácsok növendéke, jelenti magát az érintett helyen. Az első emeletbe utasittatik, hol báro Chauvier lakik. — Miután, mint előkelőknél divat, jó ideig az előszobában várakoznia kelle, egy gazdagon öltözött lakey a' báro cabinetjébe vezeti. — Midőn Renoult előadja, hogy ő kívánná amaz üres helyet betölteni, a' báro ezt feleli: — „ön kissé későn jelenti magát; már több ajánlatot fogadtam-el, de minthogy egynek sem adtam bizonyos reményt, meglehet, választásom önre esik. Kinél szolgált ön? érti-e magát? Vannak-e bizonyítványai becsületessége és értelmességéről?

Renoult bizonyítványokkal volt ellátva, melyekből világos lőn, hogy nemcsak becsületes ember, hanem kitűnő szakács is.

Igazán, ön szerencsés — mond a' báro — ön legutóbb jelenti magát, és még is elnyeri e' helyet. — Hiszen tudja ön, hogy 1500 frank a' díj, és ama kis járulékok, hulladékok.“ — —

„Mi azt illeti, báro ur, biztos lehet, hogy én soh“ — —

Jó, jó; én nem gondolok e' csekélységekkel, és ha asztalom rendben van, örömet nézek keresztül ujjaimon.

Renoult elragadtatva, hogy illy szeretetre méltó urra talált, végetlenül hajlong, és éppen el akarja a' termet hagyni, midőn a' báro mondja neki: „csaknem elfelejtém — csekélység ugyan — de minthogy ez házamnál szokás, tehát tüstént beavatom. Én nem örömet foglalkozom háztartásom számadásaival; — minden évnegyedben a' felügyelő behozza jöszágaim jövedelmét,

és mindeneket kielégít, kiknek talán követelései volnának. Önnek hát e három holdon át gondoskodni kell asztalom szükségéről, — 's ha talán pénze nem volna. —

„Engedelmet báro ur, — egy kis summácskát gazdálkodtam össze, mintegy 15.000 frankot.“

„No annál jobb; én csak figyelmznztetni akartam, mint megy nálam; — én is adhatnék egy pár bankjegyet, míg felügyelöm önnel számol: de mint-hogy önnek pénze van, jobb szeretem, 's így minden a' legszebb rendben fog maradni.“

Renoult a' legfőbb ur és parancsnok volt a' báro konyhájában, hol gyakran volt alkalm a tudományát kitüntetni; a' báro barátja volt a' jó asztaloknak; nagy házat tartott; és igen ügyelt reá, hogy vendégei fényesen vendégtessenek-meg.

Tavaszelő 30-án éppen három hold mult-el, hogy Renoult Chauvier báro szolgálatában volt. Másnap reggel, midőn a' terembe lépett, hogy a' napi parancsokat hallja, mondá neki a' báro: — „ma nem eszem honn; ön használhatja távollétemet, és Justinnal (így hívták a' komornokot) kimehet.“ A' szakács örül a' kegyes engedelemnek, és használja a' legtökélyesebb értelemben. — Midőn késő estve haza jő, hallja, hogy a' báro falura utazott, 's csak néhány nap mulva jő vissza. — De tizenegy nap elmulik, 's a' báro nem jelenik-meg. E' közben jönnek kereskedők és kézmivesek fizetetlen jegyzékekkel. — Minden szekrény feltöretik — de ezek rettentő üresek. — Báro Chauvier csalárd volt; és Renoult elhagyja lakát, melyért még azon felül adós volt 2,000 frankkal (mellyeket nemes uráért kiadott), könnyebben és szegényebbül mint az előtt volt.

Egy holddal az előtt Renoult — ki azonban vesztességén vigasztalta magát, mint lehetett — látott bizonyos egyént, ki a' hajdani báro Chauvierhez elismerhetlenül hasonlított, bár öltönye és maga tartása egészen más volt, mint mult évben, midőn szakácsának azon akaratlan szerencséje vala őt három holdig vendégelhetni. — Őt látni és elfogni, egy pillanat munkája volt a' boszút líhegő szakácsnál- és a' pseudo, bárót mi sem menté-meg a' rendőrbírság ítéletétől. — Itt kisült, hogy bárósága nem a' földön van, sőt mi több, hogy ő több rendbeli zsebelés miatt a' fenyítő hatósággal és börtönökkel nagyon is ismeretes, 's neve Chardon.

Az elnök azon kérdésére, mint tud felhozni mentségül? — felelé: — „igazat szölvá, semmit. Minden, mit a' szakács 's többi hitelezőm előadnak, igaz. — Tegyek velem, a' mit akarnak, nekem mindegy.“

Chardon, család miatt a' büntetés legnagyobbikára, öt évi börtönre ítéltetett, minek eltölte után még tíz évig rendőri felügyelet alatt leend.

Pólya Endre.

Egy bérkocsis gaztette. Pétervárat és Moskvában a' bérkocsisok számmal jelelt kis ércz-lemezt viselnek, mely egy szalagról függ-le hátukon úgy, hogy a' nyílt kocsiban ülő utazó, ki a' számot folyton szeméi előtt látja, azt kocsisávali elégtelensége esetében magához veheti. Illy esetben a' szám a' rendőrbiztossághoz vitetik, 's alapos vádlás esetében a' hibás kocsis megbüntettetik. Ezen előregondoskodás mindazáltal gyéren szükséges, de még is nem mindig fölösleges, mint a' „revue de Paris“ című lapban közlött következő esemény bizonyítja: L** tehetős francia asszonyáság késő estig mulatott egy moskvai társaságban. Mivel inast magával nem vőn, bér-

kocsit hozatott; felült, megmondá lakását, 's a' kocsi megindult. Az előkelő hölgy arany lánczot 's gyémánt fülbevalót viselt. A' bérkocsis fényleni látván e' drágaságokat, egyszersmind meggyőződött a' felől, hogy az asszonyságnak prémzett köpönyege nagy értékű. Ő tehát használá az éj homályát, 's asszonya elszórttságát, ki teljesen emberségére bízván magát, a' csipős hideg elől mélyen burkozáék öltönyébe. A' kocsis más utat vön, 's már Moskva külvárosi legtávolabb részét is maga után hagyá, midőn L** asszonyság körültekintett, 's rettegéssel a' szabadtéren létét vevé észre. Fennhangon kezdett kiáltozni azonban, midőn látá, hogy a' bérkocsis lovainak visszatartása helyett azokat még gyorsabb ügetésre nógatá. Az asszony tehát leszakasztá a' kocsis-számot, 's a' rendőr-biztosságnál feladással fenyegeté, ha őt azonnal vissza nem viendi. De a' bérkocsis, ki a' bűnös czél kivitelére szánt helyet már elérni látszaték, leugrék üléséből, 's éppen meg akará ragadni a' gyámoltalant, midőn ez a' kocsis másik oldalán kiugrék, és szerencséjére egy félig nyílt ajtóba nyomult. Itt egy korlátozott térben lelé magát, melyet az itt ott felállított fa és vas keresztek miatt a' sirkertnek ismert. A' kocsis sietve követé őt; nem gondolt már többé a' fénykövek és drága köpönyeggel; egyedül élete megmentésével foglalkozék: mert az üldöztetett őt számától megfosztá. L** asszonyság szerencsés ugrást tön, de az éj sötétében mit sem különböztethetett-meg. Ingadozni kezd rögtön a' föld lábai alatt, 's egy feneketlen mélybe hiszi magát sülydendőnek; azonban csak egy nyílt sir vala, mely a' következő napon eltakarítandó halottnak számára ásaték. Most felfogá, hogy e' sir menedékhelyül szolgálhat üldözője elől; minél fogva meg sem mozzant. A' kocsis árnyként látá őt eltűnni; a' gödör mellett elment, és L** asszonyság meg vala mentve. A' bűnös sokáig keresgélte, remélve üldözöttjének a' sirkertben megtalálhatását. Majd szörnyű fenyegetéssel akará őt megfélemlíteni, majd ismét kérései által reménylő megindíthatni, mialatt minden szentre fogadá, hogy őt legkevésbé sem kívánja bántani, ha számát visszaadandja: de L** asszonyság magát sem ijesztetni sem meglágyítani nem hagyá, hanem a' sirban néma 's mozdulatlan maradt. Midőn végre pirkadni kezdett, a' kocsis elfutásra látá kényszerítve magát. — L** asszonyság azonban rejtekében maradt, míg az út megnépesedék. — Még ugyan e' napon bemutatá panaszát a' rendőrségnél, a' kocsistól elvett számmal együtt. Ez utóbbi három napig a' közel fekvő erdőségbe rejté magát. Végre hideg- 's éhségtől nyomatva egy kis faluban keresett menedéket; de száma 's jegye egész környékben köztudomásul adatott: 's erre azonnal megismertetvén, elfogatott, 's bányákra lön ítélve.

Nevezetes találmány. Du rhone-i departementban egy régi kút körzetén gyermekek játszadoztak, 's időtöltésből mélységét vizsgálák, midőn rögtön egy nagy, félig oxydált ládat lelének. Kis hőseink egyesült erejének sikerült végre a' szörnyet napvilágra hozni. Födözte felszakították, 's egy tetemes mennyiségű vert pénz az 1789-iki zendülést megelőzőt három utóó kormány időszakából fénylett a' bámulók elébe. Ezen felül benne család-iránti tömeg is találtaték. Midőn a' fő tulajdonosnak átadaték, azzal nyilvánítá köszönetét, hogy a' kincsfedezőket azon kötél megfizetésében akará marasztalni, mely a' felhuzás alkalmával elszakadt.

Szerkeszti Mátray Gábor, halpiacson, Dencs-ház, 56-dik sz.

Nyomatik Trattner-Károlyi' betűivel, angol vas-sajtón
uri utsza 453.